

A következő táncra senki nem számított.

A lány kölcsönkért egy széket a *Stairway to Heaven*² zenéjére, felállt a nevek asztalára, és mezítláb táncolt a gyerekek szobájában.

A legjobbkor hagyta el, Luccille, a négy éhes gyerekekkel és a földön a vetéssel.

Ledobta ruháit. Lazán lerázta magáról az emlékeket, és táncolt kiürült szeretőjével, aki mind mi lettünk.

Ő volt az álmon átsuhanó mítosz. Az ünnep ígérete, amiről mindenki tudta, hogy elérkezik. A szarvas, ami átkelt az átkok csomóin, hogy ránk találjon. Nem volt félszeg, és mi sem, ahogy néztük.

A zene véget ért. A történet is. Nem voltam ott. De így képzeltem el, nem foltos, vörös ruhában, szalaggal sarkán, hanem fehér hajnalon, az álmunkba belépő szarvasként párát lehelt a fenyőfákra, gidája a hús áldása, az ősöké, akik soha nem tűntek el.

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

Farhad Showghi

[AKAZIENDUFT]

Akácillatháttér szeretne lenni. Sárgás egyensúly plátánlevéllel. Mintha nem történt volna semmi. A szoba mormolós mondat marad. Néhány méterre a lépcsőfokoktól. Szemöldök segíthetne, vagy mindjárt egész arc. Térdhajlás jelenti: közeledő léghuzat eltöltött időben. Ezért egyszer más papír zörög. Innen: óráról órára jól hallható. Láthatnánk magunkat inni ki pohár teát.

[EIN SPUR VON RAUCH]

Füst nyoma a levegőben. Alak s körülmény hozza a léptet. Mi ehhez néven nevezünk egy nyugalmat. Traktorsziluettel s tiszta fenyővel. Váltva saját megjelenésünkkel. A nap s a felhők bal felől odafönt, jobb felől is helyükön lesznek. Oldalról a karmozdulatok nem a maradékról lettek levágva. Most valamit leejt-hetnénk, egy mondatot talán, akár egy darabka fát.

[ICH SPIELE]

Szemnyitást játszom. Hallgatózást is. Öltözést játszom. A székéről ablakon való kinézést játszom. Az énekelt szinte nyírfa volt, nem szemöldök, nem az én kezem. El kell mesélnem apámnak.

2 Az angol Led Zeppelin együttes dala.

[UND STEHE ICH DORT]

S ha ott állok, ahol előtte semmi nem volt, kezdem apámat látni. Ahogyan lefekszik, kezét forgatja, beéri a takaróval és saját szavaival. Tevékeny lakás, surran át fejemen. Ahogy a konyhaablak máris szorongat. S a félhomályos előtér vállam töri, nincs nagyobb ajtó. Legtermészetesebben a cipők állnak egymás mellett. S a piros ceruzahegyező véletlenül a csend része marad. Nekem elég gyakran merevedés a hátamban. Ha a keresztutca a környékre visz. Valamivel előrébb apám mást is ihat, s ügyefogyott lehet. Mert odakint olyan világos van.

[WEITERE GRÄSER]

További fűvek előtörhetnek, egy szellő előtörténete, s az én páratlanul tollazott, bizonyos értelemben kettős csíralevélzetként a légtérbe fölfont önuralmam.

[ICH BIEGE DIE HAND]

Kezet hajlítok, integetés, talán tévedtem a fényben. Az agrárvidék körül szúrósan éles lehet. Egy rét háta épp hasznosította magát. Mi most mozgáslemeretet rögzítünk, hasonló gyorsasággal nyúlunk fel a levegőbe. Ez nem hangzik el mindig a mi nevünk után. Bizonyos értelemben cselekvő mozgás lesz belőle. De az agrárvidék azonos világosságok szerint tölti a napot. A zabmaradékokról és néhány bokorról nem is szólva. A mi föltűnésünk a lehető pillanatban ránk utal. Le kéne kattintanunk magunkat.

[SCHWARZE ZIEGEN]

Fekete kecskék gyümölcscsel s faluval. Helyenként szinte saját vándorút domberős vidéken. Bemászni valami külbe. Tarrészek, földek változtatják a száraz kövek menetét. A forró tér délben üres. Az idegennek tudnia kell hangosan nevetni. Égbolt, felhők, sivatagi rabarbara, ha lehet. Neveken nem szívesen szólítanak. Ha tévednék, megyek egy pohár vízért. Görbítem lábujjaimat, ha a kecskék már nincsenek. Állok, a buszból szálltam ki. Ez több, mint ami eszembe juthat. Nincs kérdés, amely váratlanul szólítana. A belépőzöldnek hiányzik a bújócska és a játék. Az illő válasz egyre hosszabb, utolér vállat, csípőt, könyököt. Nem nézek ki az ablakon, hogy szomorú vagy sötét legyek.

KALÁSZ MÁRTON FORDÍTÁSA